



# DEEL EEN

IN HET DUISTER

Hoofdstuk 1

## LOLLY

**L**ang geleden, in een land hier ver vandaan, prikte een houten steiger diep in de zee.

Ons avontuur begint op een akelig stille nacht. Het enige licht kwam van de maan, het enige geluid kwam van de golven die tegen de steiger klotsten.

Boven op de steiger, hun silhouetten afgetekend door de maan, keken twee gestalten uit over de zee. De ene was klein. De andere was groot.

De kleine was een kind.



Het meisje was klein voor haar leeftijd, maar door haar brutale **grijns** viel ze toch altijd op. Ze droeg een oude houtje-touwtjejas over een versleten schooluniform. Haar laarzen hadden gaten. Of beter: haar laarzen waren meer gat dan laars. Ze was een weeskind.

Het meisje heette Lolly. Dat was niet haar echte naam, maar iedereen noemde haar wel zo – dus dan doe ik dat ook. Lolly werd zo genoemd omdat ze altijd lol trapte.

‘Waarom stonk het schip zo?’ vroeg ze. Een stiekeme **glimlach** schoof over haar snoet.

‘Hou op met die flauwe grapjes, Lolly,’ blafte de volwassene. ‘Ik hoopte dat je inmiddels je lesje had geleerd.’ Het was juffrouw Klomp. Ze klemde een monocle tegen een van haar ogen. Haar kapsel zag eruit alsof het was gemaakt met een schaar en een bloempot.

‘Het schip stonk zo ... omdat het een windje in de zeilen had!’

‘Dat is niet grappig!’ gromde Klomp.

‘Volgens mij is elke mop grappig als er een windje in voorkomt!’

**‘IK VERBIED JE OM HET WOORD WINDJE TE ZEGGEN!’**

‘Windje?’ vroeg Lolly. Haar gezicht straalde door haar brutale grijns.

**‘JA! WINDJE!’**

‘Maar juffrouw ... u zei net zelf ook *windje!*’

‘Ja, maar ik zei *windje* om je duidelijk te maken dat je *windje* niet mag zeggen!’

‘Nu zei u twee keer *windje!*’

**‘STOP MET WINDJE TE ZEGGEN!’** zei juffrouw Klomp. Ze stampte boos met haar voet op de grond.

**STAMP!**

Onder haar begon het rotte steigerhout te kraken.

**KRAAK!**

Klomp verloor bijna haar evenwicht, maar ze greep zich stevig vast aan Lolly’s schouders.

**KNIJP!**

‘Juffrouw?’

‘Wat nu weer?’

‘Wat is het verschil tussen juffrouwen en snoepjes?’

‘Ik weet het niet en ik wil het ook niet weten!’

‘Kinderen houden wél van snoepjes!’

**‘ACH, HOU JE SNAVEL!’**

‘Mama en papa hebben me geleerd dat je altijd moet **lachen**, hoe moeilijk dat soms ook is.’

‘Maar die zijn hier niet, of wel soms? Dus zwijg!’

Lolly boog haar hoofd. Elke dag had ze pijn in haar hart, omdat haar ouders voorgoed verdwenen waren. Juist daarom hield ze zo van grappentappen: ze was zelf vaak verdrietig, en ze wilde niet dat anderen ook verdrietig waren. Ze werd **vrolijk** als ze andere mensen **vrolijk** kon maken.

Precies op dat moment verscheen er een houten roeiboort. Hij kwam langzaam tevoorschijn uit de mist, die als een spookachtige deken op het water dobberde.

‘Aha! Netjes op tijd,’ zei Klomp, nadat ze op haar horloge had gekeken. ‘Elke nacht om middernacht komt de **BOOSSCHOOL-BOORT** hiernaartoe om het nieuwste stoute kind op te halen.’

In de boot zat een **mysterieuze** gestalte met een kap over het hoofd.

Lolly hapte naar adem.

‘Ben je soms bang?’ knorde Klomp.

‘Neenee!’ jokte Lolly. ‘Ik voel me gewoon een beetje **BOERTAS-**



**TISCH!** En toen liet ze een kleine boer. '**BURPS!** Dat lucht op!' zei ze, terwijl ze op haar borst klopte. 'Nee, ik kijk er echt naar uit. Ik kan niet wachten! **DE BOOSSCHOOL** klinkt superleuk! Maar mag ik nog één ding vragen?'

'Nou?'

'Eh, hoelang moet ik daar eigenlijk blijven?'

Klomp grijsde een gruwelijke grijs. 'Ach, gewoon voor de rest van je leven!'



## Hoofdstuk 2 **WIE HET LAATST LACHT**

'**S**-sorry, juffrouw Klomp ...' sputterde Lolly. 'Zei u nu dat ik mijn hele leven daar moet blijven? Ik ben van plan om nog heel lang te leven, hoor!'

'Vroeger kwamen stoute kinderen nog weleens terug van **DE BOOSSCHOOL**, als ze niet meer stout waren,' antwoordde de lelijke leraar. 'Maar nu blijven ze allemaal daar.'

'Dan zal ik moeten ontsnappen!'

'Ontsnappen is onmogelijk.'

'Niets is onmogelijk!' zei Lolly.

Op dat moment botste de **BOOSSCHOOLBOOT** tegen de rand van de steiger. De gekapte gedaante gooide een touw naar juffrouw Klomp. Die ving het uiteinde op en bond het stevig vast aan de steiger. De vreemde veerman stak zijn lange, knobkige hand uit en greep Lolly bij de pols. Zijn vingers waren ijselijk koud.

Lolly overwoog om het op een lopen te zetten, of zelfs om het op een *zwemmen* te zetten. Maar toen Klomp haar met twee handen op de schouders de boot in drukte, wist het meisje dat ze geen schijn van kans maakte.

Lolly was nog nooit op een boot geweest. Het **heen-en-weer**-gegolf gaf haar meteen een ongemakkelijk gevoel. Dat

de veerman zijn gezicht nog altijd verborgen hield onder zijn kap, hielp ook niet echt. Een lange, knokige wijsvinger maakte het meisje duidelijk dat ze vooraan in de boot moest gaan zitten.

‘Vaarwel, Lolly!’ spuugde Klomp vanaf de steiger. ‘Nu weet je wat er gebeurt met kinderen die scheetkussens op de stoel van de directeur leggen!’

‘Voor de laatste keer, juffrouw, dat was *ik* niet!’

‘Dat weet ik!’ gniffelde de leraar.

‘Hoe bedoelt u?’

‘Het was *mijn* scheetkussen!’ piepte Klomp. Ze toverde het rode ballonnetje tevoorschijn.



**‘KLOMP!’** gilde het meisje. **‘WAAROM?’**

‘Omdat ik wilde dat jij en je lolletjes voorgoed van onze school zouden verdwijnen!’

**‘MAAR ...’**

‘Deze keer lach ik het laatst.’

Klomp kneep in het scheetkussen en het speelgoed liet zijn stoute geluid horen.

**PFFFT!**

**‘HAHA!’** lachte Klomp. ‘En jij kreeg de schuld!’

De veerman gebaarde dat het touw losgemaakt moest worden van de steiger.

‘Laat mij maar even,’ zei Lolly met een ondeugende gloed in haar ogen. Ze knoeide wat met het touw en riep toen: ‘Klaar! Maar, eh ... juffrouw Klomp?’

‘Ja?’

‘Ik ben altijd degene die het laatst lacht.’

De veerman begon te roeien en de boot kwam in beweging, met het touw nog altijd vast aan de steiger. Het rukte hard aan het hout.

**RUK!**

De steiger brak.

**KRAAK!**

En stortte in elkaar. Zomaar de zee in.

**PLONS!**

De steiger nam een diepe duik, en nam Klomp met zich mee.

**PLOOONS!**



‘AAAH!’ huilde de juffrouw, terwijl ze probeerde op de ingestorte steiger te klauteren.

‘HAHA! Ik zei het toch?’ kraste Lolly.

De veerman leek niet onder de indruk van alle heisa. Hij roeide rustig verder de zwarte zee op. Al snel verdween het vasteland in de dikke mist.

Een rilling kroop over Lolly’s rug. Moest ze echt voor altijd op **DE BOOSSCHOOL** blijven? Ze wilde koste wat het kost ontsnappen.

Lolly kon niet zwemmen, maar ze overwoog het te proberen. Hoe langer ze twijfelde, hoe verder ze straks zou moeten watertrappelen. Het was nu of nooit!

Haar hart ratelde.

**BOEM!**  
**BOEM!**  
**BOEM!**

Ze kwam overeind en sprong van de boot.

**PLONS!**

‘BLEG!’ Haar adem stakte toen ze in het ijskoude water viel.

Ze lag nog maar net in het water te spetteren en te verdrinken, toen ze iets haar kant op zag *zoeven*. Het schoot dwars door het water en kwam recht op haar af.

Lolly herkende de vin meteen.

Dat kon maar één ding betekenen.

**EEN HAAI!**

